

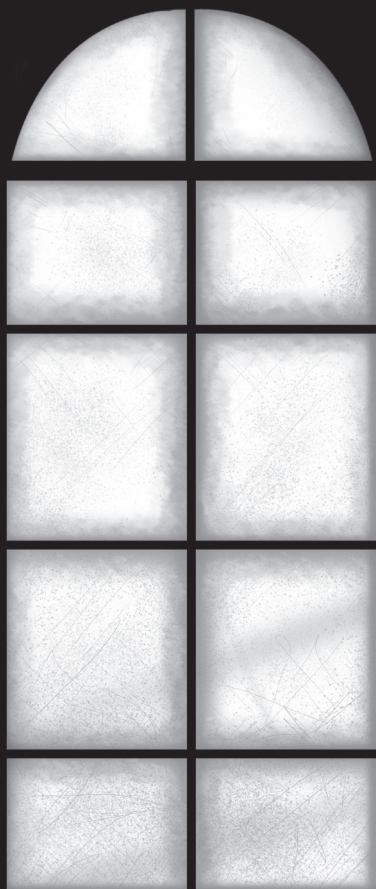

DION FORTUNE

TAJOMSTVÁ DOKTORA TAVERNERA

...v jeho ordinácii sa duševné poruchy liečia okultnými metódami

EUROPA

DION FORTUNE

EUROPA

Publikáciu z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Ďakujeme Vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré texty žijú vtedy, keď ich čítame.

Kniha, ktorú držíte v rukách,
vznikla vďaka nášmu spojeniu s **582**.sk

Dion Fortune: Tajomstvá doktora Tavernera

Preklad © Renáta Rudišinová 2018

Ilustrácie a návrh obálky © Agata Janišová 2018

Redakčná úprava a poznámky © Martin Plch 2018

Grafická úprava © Martin Vrabec 2018 **bee&honey**

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2018

Ako pätnásty zväzok edície Liga výnimočných

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2018

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

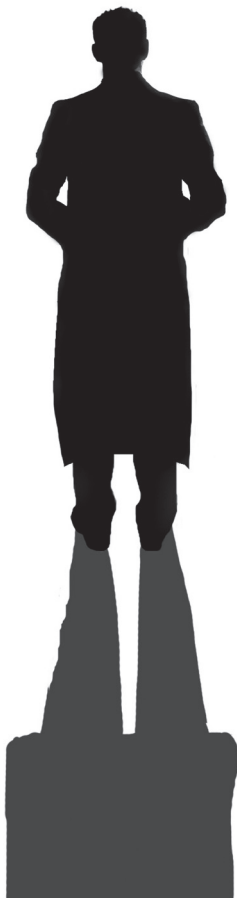
ISBN 978-80-89666-64-5

Dion Fortune
(1890 – 1946)

Ilustrovala AGATA JANIŠOVÁ

TAJOMSTVÁ DOKTORA TAVERNERA

LIGA
VYJIMOCNYCH
ZVÄZOK 15

ÚVOD

Príbehy v tejto knihe možno chápať dvojako a pohľad čitateľa bude celkom iste závisieť od vlastného vkusu a predchádzajúcich vedomostí o predloženej téme. Možno ich považovať za fikciu zoštylizovanú tak, aby – podobne ako rozhovor s tučným chlapcom v *Pamätiach klubu Pickwickovcov** – naháňala hrôzu, alebo za prerozprávane štúdie, čím aj v skutočnosti sú, o menej známych aspektoch psychológie, ktoré by ako vedecký príspevok nikto nebral vážne.

Možno by sme sa mali zamyslieť, prečo niekto potrebuje, aby sa príbehy z nasledujúcich strán dostali medzi ľuďmi, ak nejde o nemalý honorár, ktorý zvyčajne pripadá spisovateľom hasiacim smäď bežných ľudí po strašidelných historkách. Chcela by som však svojich čitateľov uistiť, že za zrodom knihy neboli peniaze. Bola som jednou z prvých študentiek psychoanalýzy v Anglicku a práve počas štúdia som si uvedomila, že držím v rukách viacero nití, no strácali sa v temnote okolo malého kruhu svetla, ktoré vrhala exaktná veda. Vydala som sa za ničami von do Neznáma, kde som v tej temnote nadobudla nové zážitky a narazila na prípady, ktoré som prerozpravala ako fikciu na nasledujúcich stranách.

Nesnažím sa naznačovať, že všetky opísané udalosti sú do posledného písmena pravdivé, lebo to tak nie je. Platí však, že v knihe nie je príbeh, ktorý by bol obyčajným výplodom fantázie. Znamená to, že ani jeden obraz nie je skutočnou fotografiou ani abstraktnou skicou. Dali by sa označiť za mozaiku vytvorenú z nespočetného množstva vystrihnutých a nanovo poskladaných momentiek zo skutočných udalostí. Ako celok majú ďaleko od ľubovoľného výplodu fantázie a predstavujú dôkladnú psychologickú štúdiu prenikajúcu do hĺbky podvedomia.

Jednotlivé štúdie bežným čitateľom predstavujem vo forme nezvyčajných patológií a hoci predstreté prípady nie sú v žiadnom prípade zriedkavé, vychádzajú z mojich vlastných skúseností. Nedostane sa im však pomoci, pretože sa im nevenuje veľká pozornosť. Osobne som sa neraz stretla s podobnými prípadmi ako v poviedke *Dom nečistých*

* *Pamäti klubu Pickwickovcov* (*The Pickwick Papers*, 1836/37) je dielo britského spisovateľa Charlesa Dickensa (1812 – 1870), v ktorom sa píše o nezvyčajných dobrodružstvách klubu výstredných Angličanov.

síl, ktoré určite nie sú ničím novým pre členov rôznych skupín so záujmom o rovnaké záležitosti. *Túžba po krvi* je do poslednej bodky pravdivá a oba príbehy, ktoré nemajú nič spoločné s beletriou, bolo treba zjemniť, aby vôbec mohli ísť do tlače. Niektorí čitatelia nepochybne spoznajú postavu *doktora Tavernera*. Jeho záhadné sanatórium naozaj existovalo a bolo oveľa zvláštnejšie ako v akejkoľvek fikcii. Bez neho by *Dion Fortune* nebola, začo som mu hlboko zaviazaná a vzdávam mu na týchto stránkach česť.

Dion Fortune

TÚŽBA PO KRVI

I

Doposiaľ som nedospel k rozhodnutiu, či by mal byť doktor Taver-ner v týchto príbehoch hrdinom alebo zlosynom. Nebolo pochyb, že je človekom tých najnezištnejších ideálov, no v snahe o ich dosiahnutie vlastnými metódami sa správal nanajvýš bezohľadne. Nedá sa ani len povedať, že by obchádzal zákony. Boli mu priam ľahostajné. I keď sa svojim klientom venoval s mimoriadnym citom, ako sa na dobre vychovaného človeka patrí, do hĺbok ich duší sa prebíjal pomocou podivuhodnej psychologickkej metódy. Pracoval nenápadne, premyslene, prívetivo a s odhodlaním pacientov nadobro vyliečiť. Na tohto podivného muža som narazil pomerne jednoducho. Keď ma po vojne uvoľnili z Royal Army Medical Corps, zdravotnej služby britskej armády, vybral som sa na úrad, aby som sa informoval o voľných miestach pre lekárov.

Vysvetľoval som: „Armádu som opustil s nervami na konci. Hľadá si nejakú pokojnú pozíciu, kým sa dám dokopy.“

„Nie ste sám,“ odvetil úradník.

Zamyslene si ma prezeral. „Snáď by vás mohlo zaujímať miesto, ktoré máme voľné už nejaký ten čas. Ponúkli sme ho viacerým veteránom, no všetci ho odmietli.“

Poslal ma do jednej z ordinácií na Harley Street v Londýne, kde sa mi naskytla príležitosť zoznámiť sa s istým človekom. Nech už je, aký chce, ale bystrejšieho som nikdy nestretol.

Vysoký a chudý, s tvárou ako pergamen. Vyzeral tak na tridsaťpäť, no možno sa mýlim, lebo niekto by mu mohol hádať aj o tridsať viac. Na vlastné oči som videl, ako v priebehu hodiny vyzeral na jeden aj druhý vek. Čas zbytočnými rečami nestrácal.

„Potrebujem druhého lekára do svojho sanatória,“ oznámil mi. „Ak tomu správne rozumiem, počas služby v armáde ste sa špecializovali, v rámci možností, na duševné poruchy. Obávam sa však, že moje metódy nebudete považovať za príliš konvenčné. Napriek tomu sa nazdávam, keďže sú z času na čas úspešnejšie ako mnohé iné, že som oprávnený v nich pokračovať. Doktor Rhodes, som presvedčený, že práve moji kolegovia s pacientmi iba experimentujú.“

Hoci mi jeho cynická poznámka nebola veľmi príjemná, nedalo sa poprieť, že vtedajšia psychiatrická liečba nepatrila práve medzi exaktné vedy. Pokračoval, akoby mi čítal myšlienky: „Zameriavam sa najmä na oblasti psychológie, ktoré sa tradičná veda zatiaľ neodvážila preskúmať. Ak u mňa zostanete pracovať, na vlastné oči uvidíte čudésne veci, no žiadam vás len o jediné, otvorte myseľ a zavrite ústa.“ To som si aj predsavzal. Napriek tomu, že som sa podvedome stiahol do seba, niečo ma na ňom neuveriteľne priťahovalo. Bol to pocit moci a nevšedného bádania. Rozhodol som sa preukázať mu aspoň dôveru, nech zistím, kam to povedie. Jeho výnimočná a pútavá osobnosť vo mne vzbudzovala záujem. Opantával ma pocit, že práve vďaka nemu by som mohol pomôcť ľuďom s duševnými poruchami.

„Ak so sebou nemáte veľa vecí,“ povedal, „môžem vás zobrať do sanatória. Ráčte prejsť so mnou do garáže. Zveziem vás autom na miesto, kde ste ubytovaný, aby ste sa pobalili. Podľa mojich predpokladov by sme mali do sanatória doraziť ešte pred súmrakom.“

Po Portsmouth Road sme zišli pomerne rýchlo, až sme napokon dorazili do dedinky Thursley. Potom, na moje prekvapenie, obrovské auto zahlo doprava a prešlo poza vres na poľnú cestu.

„Dostávame sa do Thorovho prielohu alebo poľa,“ povedal, keď sa pred nami odhalila spustnutá krajina. „Doposiaľ sa tu udržiavajú staroveké rituály.“

„Katolíckej viery?“ spytoval som sa.

„Katolícka viera, drahý pane, je novodobým presvedčením. Mám na mysli pohanské rituály. Pohania z tejto oblasti ich naďalej udržiavajú. Veria, že im prinesú šťastie a majú aj iné povery. No neuvedomujú si ich hlbší význam.“ Na chvíľu sa odmlčal, potom sa ku mne natočil a s mimoriadnym dôrazom mi položil otázku: „Uvažovali ste niekedy, čo by sa stalo, keby sa objavil človek s poznaním a v týchto rituáloch by dokázal objaviť pravdu?“

Priznal som, že nad ničím takým som ešte nepremýšľal. Pravdu povediac, vlastne som nemal slov, pretože na pohanskejšom mieste som nikdy nebol.

Sanatórium bolo príjemným opakom pustej a neúrodnej krajiny, ktorá ho obklopovala. Záhrada hmýrila farbami a budova liečebne, stará a nesúmerná, zahalená popínavými rastlinami, no rovnako očarujúca aj bez nich, mi pripomínala nielen východnú kultúru, ale aj renesanciu,

hoci nebola postavená v žiadnom špecifickom slohu. Jej teplé a sýte farby doslova lahodili oku.

Práca sa mi zdala mimoriadne zaujímavá a čoskoro ma úplne pohltila. Ako som už spomínal, Tavernerova metóda sa začínala tam, kde tradičná medicína končila. Spolupracoval som na prípadoch, ktoré by bežný lekár poslal rovno do ústavu pre choromyseľných alebo ich jednoducho označil za úplne šialenstvo. A predsa – Taverner pomocou svojských postupov riešil aj také, ktorých liečba si vyžadovala prácu s dušou aj s jej príbytkom, ríšou tieňov. Často tak na problém vrhol nové svetlo a pacientov uchránil pred pazúrami temných síl, ktoré ich ovládali. Na objasnenie spomínaných metód je vhodný prípad mŕtvych oviec.

II

V jedno daždivé popoludnie k nám do sanatória zavítala návšteva zo susedstva. Vskutku ojedinelý úkaz, lebo na Tavernera a jeho postupy ľudia zvyčajne hľadeli s veľkou nedôverou. Návštevníčka si vyzliekla premočený pršiplášť, no odmietla si zložiť šatku, pevne omotanú okolo krku, hoci vonku bolo teplo.

„Ak som počula správne, špecializujete sa na duševné poruchy,“ oslovila Tavernera. „Rada by som sa vám zverila so svojim strašným trápením.“

Kolega prikývol a mlčky ju pozoroval.

„Týka sa to jedného priateľa – vlastne by som mohla povedať môjho snúbenca. Požiadal ma, aby som ho nechala ísť, čo neprichádza do úvahy. Niežeby som pri sebe chcela nasilu držať muža, ktorý ma viac nemiluje, ale som presvedčená, že mu na mne naďalej záleží a iba sa medzi nás postavilo niečo, čo mi zatajuje. Prosila som ho, aby sa mi zveril a podelil sa o svoje trápenie. Čo je pre neho neprekonateľná prekážka, môžem ja vidieť v úplne inom svetle. Ale viete, akí sú muži, keď ide o ich hrdosť.“

Pozrela sa na nás s úsmevom na perách. Ženy na chlapov nikdy nebudú hľadiť inak ako na malé deti. A možno majú aj pravdu. Prudko sa nahla dopredu a zopla ruky: „No odvážim sa povedať, že som tej záhade prišla na kĺb. Prosím, povedzte mi, či by to tak mohlo byť a či nie.“

„Mohli by ste mi poskytnúť nejaké podrobnosti?“ zisťoval Taverner.

„Zasnúbili sme sa v čase, keď tu bol Donald na vojenskom výcviku. Už je tomu takmer päť rokov. Všetko bolo ako z rozprávky, kým sa nevrátil z frontu Veľkej vojny. Vtedy som si postupne uvedomila, ako veľmi sa zmenil. Síce k nám dochádzal rovnako často ako kedysi, no začala som mať pocit, že so mnou viac nechce zostať osamote.

Predtým sme spolu chodievali na dlhé prechádzky po slatinách, ale v poslednom čase o tom nechcel ani počuť. Až mi jedného dňa listom oznámil – bolo to ako blesk z jasného neba –, že si ma nemôže vziať za ženu a neželá si, aby sme sa viac stýkali. V mysli mi utkvela najmä jedna jeho zvláštna poznámka: ‚Aj keby som prosíkal, nestretni sa so mnou.‘

Moji najbližší si myslia, že sa zaplietol s iným dievčaťom a veľmi ich rozrušilo, keď mi dal košom. Ja však verím, že je v tom niečo iné. Napísala som mu, no odpovede som sa nedočkala. Uvedomila som si, že naňho musím nadobro zabudnúť, ale potom sa tu znova objavil. A teraz príde to najpodivnejšie.

Jednej noci sme začuli, ako hydina na dvore robí strašný hurhaj. Napadlo nám, že to spôsobila liška. Moji bratia sa vyzbrojili golfovými palicami a vyšli von. Pri kurníku sme objavili niekoľko kureniec s odtrhnutými hlavami. Vyzerali, akoby ich napadol potkan, no chlapi zistili, že dvere do kurníka sú vypáčené, čo veru žiadny hlodavec nedokáže. Vraj to isto boli cigáni, čo nám chceli ukradnúť sliepky, a tak ma poslali späť do domu. Práve som prechádzala okolo krovia, keď sa predo mnou niekto znenazdajky vynoril. Do splnu chýbalo málo a ja som v jasnom mesačnom svite rozpoznala Donalda, ako ku mne vystiera ruky. Pristúpila som, keď sa ku mne nahol a namiesto bozku – len sa pozrite!“

Sňala si šatku a ukázala nám tesne pod uchom modré škvrnky usporiadané do polkruhu, očividne stopy po ľudských zuboch.

„Išiel po tepne,“ objasnil Taverner, „mali ste šťastie, že sa nezahryzol hlbšie.“

„Vypadlo zo mňa: ‚Donald, čo to robíš?‘ Môj hlas ho zjavne priviedol ku zmyslom. Pustil ma a vydal sa na útek križom cez krovie. Bratia sa ho snažili lapiť, no márne. Odvtedy sme ho viac nevideli.“

„Predpokladám, že ste to nahlásili polícii,“ vyzvedal Taverner.

„Otec im povedal, že sa nám niekto pokúsil vykradnúť kurník, ale totožnosť páchatel'a nepoznáme. Viete, o Donaldovi som im nepovedala ani slova.“

„A vy sa pokojne prechádzate po slatinách sama, hoci sa možno zakráda niekde nablízku?“

Prikývla.

„Slečna Wynterová, radím vám, vyvarujte sa takých prechádzok. Ten muž predstavuje obrovské nebezpečenstvo, najmä pre vás. Naspäť vás odvezieme autom.“

„Myslíte si, že prišiel o rozum? Lebo ja áno. Určite cítil, že sa to blíži, a preto zásnuby radšej zrušil. Doktor Taverner, vedeli by ste ho zachrániť? Mám pocit, že šalie inak ako ostatní. Raz sa zbláznila jedna naša slúžka, no tá vyzerala načisto pomätená, ak viete, čo tým myslím. No Donald sa pomiatol len čiastočne, akoby jeho šialenstvo bolo mimo neho. Nevie, či mi rozumiete.“

„Práve ste mi podali jasný opis prípadu vplyvu nadprirodzenej sily, v biblických časoch známeho ako posadnutosť diablom,“ povedal Taverner.

„Dá sa mu nejako pomôcť?“ spytovalo sa dievča zúfalo.

„Je tu niečo, čo by som mohol spraviť, no potrebujem, aby ste ho ku mne priviedli.“

Na druhý deň sme v ordinácii na Harley Street zistili, že medzi zapísanými pacientmi je aj kapitán Donald Craigie. Spoznali sme skutočne okúzľujúceho človeka, jedného z tých vynaliezavých ľudí prekypujúcich životom, v ktorých sa skrýva duša umelca. Za normálnych okolností bol nepochybne príjemným spoločníkom, no teraz sa javil pomerne nevlúdne.

„Hádam bude lepšie, keď vyjdem s farbou von,“ riekol. „Domnievam sa, že Beryl vám rozprávala o kurencoch.“

„Vravela, že ste sa ju pokúsili uhryznúť.“

„Povedala vám, že som ich skántril ja?“

„Nie.“

„Nuž, je to tak.“

Na chvíľu sa rozhostilo ticho, kým ho neprerušil Taverner.

„Kedy sa u vás tento problém objavil po prvý raz?“

„Potom, ako som počas bombardovania frontovej línie utrpel šok. Vyhodilo ma zo zákopu a poriadne to mnou otriaslo. Domnieval som sa, že som z toho celkom dobre vyviazol, keďže som v nemocnici strávil len okolo desať dní. No vyzerá to, že následky sa dostavujú až teraz.“

„Máte panický strach z krvi?“

„Nepovedal by som. Na krv nie je príjemný pohľad, no vždy som sa s tým vedel vysporiadať. Nič iné nám nezostávalo, len sa s tým zmieriť. V zákopoch bolo stále mnoho zranených, dokonca aj počas pokojnejšieho obdobia.“

„A aj veľa mŕtvych,“ doplnil Taverner.

„Áno, aj veľa mŕtvych,“ prisvedčil pacient.

„Čiže ste dostali chuť na krv?“

„Tak nejako.“

„A na polosurové mäso a podobné veci?“

„Nie, to mi je nanič. Znie to hrozne, no prahnem po čerstvej krvi, ktorá koluje v žilách mojich obetí.“

„Ahá!“ zvolal Taverner. „Tak to je niečo úplne iné.“

„Vari to môže byť ešte horšie?“

„Práve naopak, podľa toho, čo ste mi prezradili, vyzerá vaša budúcnosť predsa len sľubne. Nepovedal by som, že vás spaľuje túžba po krvi. Vidím to ako následok podvedomého prahnutia po živote, čo je niečo úplne iné.“

Craigie v momente spozornel. „To je ono! Nikdy som to nevedel vyjadriť slovami, ale vy ste trafili klinec po hlavičke.“

Tavernerove múdre slová mu badateľne dodali istotu.

„Ak by ste boli ochotný prísť do môjho sanatória, nechal by som si vás tam na pozorovanie,“ pokračoval kolega.

„Milerád, no zrejme by ste mali vedieť ešte čosi. Celá tá záležitosť mi pokrivila úsudok. Spočiatku sa mi zdalo, že sa dokážem ovládať. Teraz si však neviem pomôcť a mám pocit, akoby som tomu úplne podľahol. Hľadám spôsob, ako to uspokojiť a pritom sám seba nedostať do problémov. Práve preto som u Wynterových šiel po sľepkách. Obával som sa, že sa prestanem ovládať a pôjdem po Beryl. Napokon sa tak aj stalo a moje úsilie vyšlo nazmar. Spôsobil som viac škody ako úžitku. Keď som nutkaniu podľahol, získalo to nado mnou ešte väčšiu moc. Iste by bolo najlepšie, keby som skoncoval so svojim životom, no nenachádzam na to odvalu. Niekde v hĺbke duše viem, že po smrti sa tomu, nech je to už čokoľvek, budem musieť postaviť zoči-voči.“

„Z pobytu v sanatóriu obavy mať nemusíte,“ povedal doktor. „Dobre sa o vás postaráme.“

Keď odišiel, Taverner sa ma opýtal: „Rhodes, počuli ste už niekedy o upíroch?“

„Áno,“ odvetil som. „Rád pred spaním čítam a počas jednej bezsennej noci som siahol po románe *Dracula*.“

„Tak tu máte jeden živý exemplár,“ kývol smerom k odchádzajúcemu mužovi.

„Hádam mi nechcete tvrdiť, že to monštrum hodláte prijať do Hindheadu?“

„Kapitán Craigie nie je monštrum, ale uväznená duša. Možno nie práve najčistejšia, no stále je to baránok Boží. Keď ju oslobodíme, rýchlo sa sama očistí.“

Často ma udivovalo, ako vie Taverner súcitiť s bludnými dušami.

„Čím väčšmi preniknete do tajov ľudskej duše,“ povedal mi raz, „tým menej ju budete odsudzovať. Uvedomíte si, ako veľmi trpí. Nikto nepácha ohavnosti len tak z rozmaru, ale preto, že si zvolil menšie zlo.“

III

O pár dní ma zavolali z kancelárie, aby som v sanatóriu uvítal nového pacienta. Bol to Craigie. Dostal sa len po rohožku a tam sa zasekol, akoby mu niečo bránilo vstúpiť. Očividne bol vo veľkých rozpakoch a ja som nemal to srdce naňho nakričať, ako by som to urobil za bežných okolností.

„Nohy ma vôbec neposlúchajú,“ ospravedľňoval sa. „Snažím sa prejsť dverami, no nedokážem sa pohnúť z miesta.“

Zavolať som Tavernera a nášmu pacientovi sa pri pohľade na doktora hneď uľavilo.

„Viete, dodávate mi odvahu,“ povedal. „Cítim, že sa mi tomu podarí vzoprieť,“ narovnal sa a seabedomo prekročil prah. Už bol v sanatóriu a zjavne mu trochu odľahlo. Okrem tohto drobného incidentu si na nový režim zvykol pomerne rýchlo. Beryl Wynterová ho navštevovala hádam každé popoludnie, len aby ho povzbudila na duchu. No rodine sa o návštevách vôbec nezmienila. Všetkým sa nám zdalo, že kapitán je na najlepšej ceste k úplnému zotaveniu.

Jedného rána som sa prechádzal s hlavným záhradníkom v okolí sanatória, aby sme sa dohodli na malých zlepšeniach, keď sa mi medzi rečou zmienil o zvláštnej udalosti.

„Pôvodne som sa domnieval, že všetci nemeckí zajatci sa už vrátili späť do vlasti, no zjavne som sa mýlil. Minulú noc som pred zadným

vchodom na jedného z nich narazil. Nemyslel som si, že ešte niekedy v živote zočím tie ich špinavé poľné uniformy.“

Jeho odpor ma neprekvapil. Strávil istý čas v nemeckom zajatí a človek tak rýchlo nezabúda.

Nevenoval som jeho slovám veľkú pozornosť, no o pár dní sa mi to vynorilo z pamäti, keď za mnou prišla istá pacientka a povedala: „Doktor Rhodes, považujem za nehorázne, že v našej záhrade pracujú nemeckí väzni, keď si toľko našich vyslúžilých vlastencov nevie nájsť robotu.“

Uistil som ju, že nikoho takého nezamestnávame. Žiadny Nemeц by navyše pravdepodobne neprežil ani deň práce pod dohľadom nášho hlavného záhradníka, ktorý strávil časť vojny v nemeckom zajateckom tábore.

„Ale ja som včera večer jedného zreteľne videla pri skleníkoch,“ nástojila. „Spoznala som ho podľa plochej poľnej čiapky a sivej uniformy.“

Zmienil som sa o tom Tavernerovi.

„Craigiemu pripomeňte, že za žiadnych okolností nesmie vychádzať po zotmení,“ prikázal mi, „a slečne Wynterovej odkážte, aby sem nateraz nechodila na návštevy.“

Na ďalší deň po večeri, keď som pofajčieval na prechádzke okolo sanatória, natrafil som na Craigieho, ako sa náhli naprieč krovím.

„Doktor Taverner vám na to príde,“ zavolał som za ním.

„Nestihol som pošťára,“ odvetil, „tak idem k schránke.“

Na druhý deň som ho opäť našiel vonku po zotmení. Vybehol som na neho.

„Craigie,“ zvolal som, „ak tu chcete zostať, musíte dodržiavať isté pravidlá a doktor Taverner vám vyslovene zakázal vychádzky po západe slnka.“

Vyceril na mňa zuby a zavrčal ako pes. Schytil som ho a napochodoval s ním do sanatória. Incident som ihneď nahlásil Tavernerovi.

„Znova sa ho to snaží premôcť,“ poznamenal doktor. „Zjavne to len tak ľahko neskántrime, akokoľvek sa tomu snažíme zabrániť preniknúť ku Craigiemu. Budeme musieť siahnuť po inej metóde. Kde je teraz?“

„V spoločenskej miestnosti. Hrá na klavíri,“ odvetil som.

„Tak poďme do jeho izby a odstránime ochranu.“

Nasledoval som Tavernera hore po schodoch, keď sa zrazu otočil: „Zamýšľali ste sa niekedy nad tým, prečo sa Craigie zdráhal prekročiť prah sanatória?“

„Nevenoval som tomu pozornosť,“ povedal som. „U pacientov s duševnými poruchami je to predsa bežné.“

„Nad sanatóriom sa nachádza sféra vplyvu, okultný závoj slúžiaci na ochranu voči negatívnym silám. V bežnej reči sa to označuje ako *kúzlo*. Craigieho starý známy s ním nemohol vstúpiť dovnútra a nepáčilo sa mu, že ho opustil. Nazdával som sa, že bude stačiť, ak sa s Craigiem prestane stýkať. Nabral však na sile a opäť nad ním prevzal kontrolu. Okrem toho s ním kapitán dobrovoľne spolupracuje. Temné sily kazia dobré úmysly a svoju obeť neustále pokúšajú, obzvlášť takého citlivého Kelta, ako je Craigie.“

V izbe sa Taverner presunul k oknu a rukou prešiel po parapetnej doske, akoby niečo odsúval.

„A je to,“ povedal. „Teraz tomu už nič nebráni vojsť a odvliečť ho von. Uvidíme, čoho je to schopné.“

Pri dverách sa znova zastavil a na prahu spravil značku.

„Tadeto by to prejsť nemalo,“ poznamenal.

Keď som sa vrátil do kancelárie, našiel som v nej miestneho strážnika.

„Pane, bol by som rád, keby ste si dávali väčší pozor na psa,“ začal. „V poslednom čase sme mali viacero sťažností týkajúcich sa mŕtvych oviec. Nech už ich zabíja čokoľvek, pohybuje sa to v okruhu piatich kilometrov od tohto miesta.“

„My však máme airedalského teriéra,“ odvetil som. „Nemyslím, že by ste mu mohli pripisovať vinu. Ovce zvyčajne kántria oveľa väčšie psy.“

O jedenástej večer sme pozhasínali svetlá a pacientov nahnali do postelí. Na Tavernerovu žiadosť som sa prezliekol do starého úboru, obul si topánky s gumenou podrážkou a pridal sa k nemu do fajčiarskej miestnosti, ktorá sa nachádzala pod Craigieho izbou. Sedeli sme potme a vyčkávali.

„Nechcem, aby ste nejako zasahovali,“ ozval sa Taverner, „len ho sledujte a pozorujte vývoj udalostí.“

Nebolo treba dlho čakať. Asi o pätnásť minút sme začuli šuchot za oknom. Nadol ozlomkrky liezol Craigie a pridržiaval sa pritom dlhých lían vistérie, ktorá pokrývala celý múr. Len čo sa stratil v kroví, prešmykol som sa za ním, ukrývajúc sa v tieni domu.

Zakrádal sa vresovými cestičkami smerom k Frenshamu.

Spočiatku som sa krčil a prebehoval z tieňa do tieňa, no čoskoro som si uvedomil, že nemusím. Craigie okolie nevnímal. Bol dokonale

pohrúžený do vlastného sveta, a tak som sa k nemu priblížil o čosi viac, na vzdialenosť asi päťdesiatich metrov.

Kolísavým spôsobom, akým sa v pokluse pohyboval, mi pripomínal skúseného stopárskeho psa. Pred nami sa rozliehala široká a pustá zabudnutá krajina. Hmlistý závoj pokrýval údolia a nad nami, rovno do neba sa týčil Hindhead. Nebol som nervózny. Chlap proti chlapovi. Pomyslel som si, že som Craigiemu rovný a okrem toho, šiel som vyzbrojený, technicky vzaté, „upokojujúcim prostriedkom“ – polmetrovou olovenou tyčou zasunutou do gumenej hadice. Hoci sa v oficiálnej výbave lepších ústavov pre choromyseľných už dlhší čas nenachádza, často ho u dozorcov nájdete.

Keby som však tušil, čo ma čaká, až tak by som sa naň nespoliehal. Nevedomosť občas dokáže vynikajúco nahradiť odvahu...

Zrazu sa pred nami z vresu vynorila ovca a hon sa mohol začať. Craigie sa pustil do behu a vyľakané zviera vzalo nohy na plecia. Ovce sa na krátkych vzdialenostiach vedľa pohybovať pomerne rýchlo, no toto úbohé stvorenie zahltené vlnou nevládalo a Craigie ho postupne v zmenšujúcich sa okruhoch uštvával. Zviera zakoplo a keď následne kleslo k zemi, vrhol sa naň. Zdrapil ho za hlavu a útočil, no nebolo zrejmé, či s pomocou noža, alebo bez neho, lebo v tej chvíli mesiac zastrelil mraky. V chabom svetle som cez polopriehľadnú hmlu medzi mnou a tmou sledoval bojujúce kľbko vo vrese. Keď mraky odkryli mesiac, v jeho svite som rozoznal plochú poľnú čiapku a sivú uniformu nemeckej armády.

Nedokážem popísať ten hrôzostrašný pohľad – tvor, ktorý nebol mužom, pomáhal bytosti, ktorá v tom okamihu nebola človekom.

Zviera sa prestávalo vzpierať, až boj napokon ustal. Craigie si narovnal chrbát a postavil sa. Rozbehol sa, v pravidelnom pokluse zamieril na východ a starý známy mu bol v päťách.

Vôbec netuším, ako som sa dostal späť do sanatória. Nenabral som odvahu obzrieť sa, aby som náhodou za sebou nezbadal ten prízrak. Každý závan vetra bol ako chladné prsty na mojom krku. Jedle za mnou natáhovali dlhé ruky, keď som pod nimi prebiehal, vres predomnou stúpala a kriky nadobúdali ľudskú podobu. Bolo to ako zlý sen, z ktorého som sa zo všetkých síl snažil vybehnúť a utekať k vzdiaľujúcejmu sa cieľu.

Napokon som sa ocitol na dvore ožiarenom svetlom mesiaca. Nehľadiac na to, či ma niekto pozoruje cez okná, vtrhol som do fajčiarskej miestnosti a schúlil sa do kresla.

